

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשָׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כּוֹר ב' - חֲלָק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 57

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה **מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק.** ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

.A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר מזכרי הרבנים כהלכתה

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך למזכרי הרבנים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- ◆ גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבנים ולאהב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק ז"ע.
- ◆ חובת האדם להקדיש מזמונו למען זיכוי הרבנים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- ◆ מעלת מזכה הרבנים על ידי חיבור ספרים בהדרכת העם בתורה ובהלכה.
- ◆ המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הזולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- ◆ השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- ◆ המדריגות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבנים כהלכה.
- ◆ דרכי פרנסי ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור איך יהיו, שחרם ועונשם.
- ◆ ליקוט גדול ונפלא מאוד מש"ס בבלי וירושלמי, תו"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ילקוט וזוה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שו"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומסור חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שכר ועונש (כרך ג' וד') בכ-255000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"ל יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הזולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבנים.

ועתה יוצא לאור מחדש בהוצאה שלישית ט"ו בשבט תשע"א

בית שמש תובב"א

וְתִיּוֹ, שְׁכַתוֹב (בראשית ד) כִּי 'שֵׁת'
לִי אֱלֹהִים זָרַע אַחַר תַּחַת הַכֵּל.
שֵׁת הוּא בְּצֵלֶם וּדְמוּת,
שֶׁהָרְשׁוּנִים לֹא כָף, וּמִכַּאן נִבְנְה
הַעוֹלָם בְּגוֹן אַחַר שֵׁל אֶלְפָּא
בֵּיתָא. קִינָן וּמַהֲלָלָל יִרְד, נוֹסֵף
לְתַנְן סִדוּר הַעוֹלָם בְּשִׁבְעָה
קְשָׁרִים.

שְׁבַע אֲרָצוֹת הֵן זֹו לְמַעְלָה מִזֹּו,
כְּמוֹ שְׂאוֹתָם שְׁבַעָה רְקִיעִים זֶה
לְמַעְלָה מִזֶּה, וְהֵם: אֲרָץ, אֲדָמָה,
אֲרָקָא, גֵּיא, נְשִׂיָה, צִיָּה, תְּבַל.
תְּבַל הִיא לְמַעְלָה מִכָּלֶם, שְׁכַתוֹב
(תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹט תְּבַל בְּצִדְקָא.
כְּשִׁינְצָא אֲדָם מִגֵּן עֵדֶן וְגִרְשׁ
מִשָּׁם, הוּא נִזְרַק לְאוֹתָהּ שְׁנִקְרָאת
אֲרָץ, וְהוּא מְקוֹם חֲשׁוֹף שְׂאִין
שֵׁם אוֹר כָּלֶל וְלֹא מִשְׁמֵשׁ כְּלוּם.
כִּינָן שְׂאָדָם נִכְנָס לְשָׁם, הוּא פְּחַד
פְּחַד גְּדוֹל, וְלֹהֵט הַחֲרֹב
הַמְתַּהַפֶּכֶת הַיְתֵה לֹוֹהֵטָת בְּכָל
הַצְּדָדִים בְּכָל הָאֲרָץ.

כִּינָן שְׂנִינְצָא שְׁבַת וְהַרְהַר
תְּשׁוּבָה, הוֹצִיא אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא
אֲדָמָה, שְׁכַתוֹב (בראשית א) לְעַבַד
אֵת הָאֲדָמָה. בְּזֹאת יֵשׁ אוֹר
שְׂמָאִיר וְדִמְיוֹת שֵׁל כּוֹכְבִים
וּמַזְלוֹת, וְשֵׁם יוֹם, וְצִיּוּרִים שֵׁל
בְּנֵי אֲדָם עֲלִיוֹנִים, גְּבָרִים שְׂנִינְצָאוּ
מֵאֲדָם בְּמֵאָה וּשְׁלֹשִׁים הַשָּׁנִים
שֶׁהִיָּה מִשְׁמֵשׁ עִם רִחּוֹת נִקְבוֹת,
וְהֵם תְּמִיד עֲצוּבִים, שְׂאִין בְּהֵם
חֲדוּה, וְאֵלָה מְשׁוֹטְטִים וְיוֹצְאִים
לְעוֹלָם הַזֶּה וּמַתְּהַפְּכִים לְצַד רַע,
וְחוֹזְרִים לְשָׁם וּמַתְּפַלְלִים תְּפִלָּה,
וּמַתְּיָשִׁיבִים בְּמִקְוָמָם שֵׁם,
וְזוֹרְעִים זָרְעִים בְּרַחֲמִים וְאוֹכְלִים, וְאִין שֵׁם חֲטִים. וְלֹא אֶחָד מִזֹּו מִינֵי תְּבוּאָה.
בְּזֶה הַמְּקוֹם נוֹלְדוּ קִנָן וְהַכֵּל, כִּינָן דְּחֵטָא קִנָן הוֹרִיד אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא
אֲדָמָה, שְׁכַתוֹב (ס ד) הֵן גִּרְשֵׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא אֲדָמָה.
וְהִיִּיתִי נַע וְנָד בְּאֲרָץ בְּגִין דְּתַמְנָן אֲתִדְחָא
וְאֲתַתְּרָן.

וְהִיָּה כָל מִצְאֵי יִהְרַגְנִי - אוֹתָהּ לֹהֵט הַחֲרֹב הַמְתַּהַפֶּכֶת, וְהִיָּה פְּחַד, וְהַרְהַר תְּשׁוּבָה, וְהַעֲלָה אוֹתוֹ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאֲרָקָא, וְהִיָּה שֵׁם וְהוֹלִיד בְּנִים בְּאֲרָקָא, וּבְאֲרָקָא יֵשׁ אוֹר שְׂמָאִיר מִתּוֹף

הַכֵּל שֵׁת הוּא בְּצֵלֶם וּדְמוּת דְּקַדְמָאִי לְאוֹ הֵכִי וּמַהֲכָא אֲתַבְנֵי
עֲלֵמָא בְּגוֹנוֹנָא אַחְרָא דְאֶלְפָּא בֵּיתָא, קִינָן וּמַהֲלָלָל יִרְד,
אֲתוֹסֵף לְאֲתַקְנָא סִדוּרָא דְעֲלֵמָא בְּשִׁבְעָה קְטָרִין סִגְלָלָן.

שְׁבַע אֲרָצוֹת אִינוּן דָּא לְעִילָא מִן דָּא כְּמָה דְאִינוּן שְׁבַעָה
רְקִיעֵין דָּא לְעִילָא מִן דָּא וְאִינוּן אֲרָץ אֲדָמָה אֲרָקָא גֵּיא
נְשִׂיָה צִיָּה תְּבַל. תְּבַל לְעִילָא מִפְּלֵהוּ, דְכְתִיב (תהלים ט) וְהוּא
יִשְׁפֹט בְּצִדְקָא כִּד נִפְקָא אֲדָם מִגֵּן עֵדֶן וְאֲתַתְּרָן מִתַּמְנָן
אֲתַרְמִי לְהַהוּא דְאִיקְרִי אֲרָץ וְאִיהוּ אֲתַר חֲשׁוֹף דְלִית תַּמְנָן
נְהִירוֹ כָּלֶל וְלֹא מִשְׁמֵשׁ כְּלוּם וְכִינָן דְאֲדָם עָאל תַּמְנָן דְחִיל
דְחִילוֹ סְגִי וְלֹהֵט הַחֲרֹב הַמְתַּהַפֶּכֶת הוּהּ מְלֵהֵטָא בְּכָל סְטָרִין
גוֹ אֲרָץ.

כִּינָן דְנִפְקָא שְׁבַת וְהַרְהַר תְּשׁוּבָה אִפִּיק קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא לִיָּה
לְהַהוּא אֲתַר דְאִיקְרִי אֲדָמָה דְכְתִיב (בראשית ג) לְעַבֹד אֵת
הָאֲדָמָה, בְּהֵאִי אִית נְהִירוֹ דְנְהִיר וְדִיּוֹקִינָן דְכְכְבָאִי וּמַזְלוֹ,
וְתַמְנָן יוֹמָא וְצִיּוּרִין דְבְנֵי נְשָׂא עֲלִאִין גְּבָרִין דְנִפְקוּ מֵאֲדָם
בְּמֵאָה וְתַלְתִּין שָׁנִין דְקָא הוּהּ מִשְׁמֵשׁ בְּרוּחֵי נּוֹקְבֵי וְאִינוּן
עֲצִיבִין תְּדִיר, דְלִית כְּהוּ חֲדוּה וְאִלִּין מִשְׁטֵי וְנִפְקִי לְעֲלֵמָא
דָּא וּמַתְּהַפְּכָן לְסִטְרָא בִישָׂא וּמַתְּהַדְרָן תַּמְנָן וְצִלָּאן צְלוֹתָא
וּמַתְּיָשִׁיבָן בְּדוֹכְתֵיהוּ תַּמְנָן, וְזָרְעִין וְזָרְעִין בְּרִיחִיּוּן, וְאֶכְלִי.
וְחֲשִׁין לִית תַּמְנָן וְלֹא חַד מִזֹּו מִינֵי תְּבוּאָה.

בְּהֵאִי אֲתַר אֲתִילִיד קִנָן וְהַכֵּל, כִּינָן דְחֵטָא קִנָן אֲחִית לִיָּה
קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְהַהוּא אֲתַר דְאִיקְרִי אֲדָמָה דְכְתִיב
(בראשית ד) הֵן גִּרְשֵׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵהַהוּא
אֲתַר דְאִיקְרִי אֲדָמָה וְהִיִּיתִי נַע וְנָד בְּאֲרָץ בְּגִין דְּתַמְנָן אֲתִדְחָא
וְאֲתַתְּרָן.

וְהִיָּה כָל מוֹצְאֵי יִהְרַגְנִי הוּוּא לֹהֵט הַחֲרֹב הַמְתַּהַפֶּכֶת וְהוּהּ
דְחִיל וְהַרְהַר תְּשׁוּבָה וְסִלִיק לִיָּה קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא

וְזוֹרְעִים זָרְעִים בְּרַחֲמִים וְאוֹכְלִים, וְאִין שֵׁם חֲטִים. וְלֹא אֶחָד מִזֹּו מִינֵי תְּבוּאָה.
בְּזֶה הַמְּקוֹם נוֹלְדוּ קִנָן וְהַכֵּל, כִּינָן דְּחֵטָא קִנָן הוֹרִיד אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא
אֲדָמָה, שְׁכַתוֹב (ס ד) הֵן גִּרְשֵׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא אֲדָמָה.
וְהִיִּיתִי נַע וְנָד בְּאֲרָץ בְּגִין דְּתַמְנָן אֲתִדְחָא
וְאֲתַתְּרָן.

השמש, וזורעים זרעים ונוטעים
אילנות, ואין שם חטים ולא
מאותם שבעה מיני תבואה. כל
אותם ששם הם מתולדות קין,
והם עם שני ראשים, מהם גברים
עליונים ומהם גברים קטנים,
ואין בהם דעת שלמה כשאר בני
אדם שכאן. לפעמים הם צדיקים
וחזירים לצד הטוב, ולפעמים
חוזרים לצד הרע, ומולידים
ומתים כשאר בני האדם.

אדם היה באדמה [ארקא], עד
שהוליד שתי, ומשם עלה למעלה
ארבע דרגות, ועלה למקום הזה
שנקרא תבל. ותבל זו היא
העליונה של כל הדרגות. כיון
שעלה, עלה למקום בית המקדש
שנקרא באותם שמות שדיורו
היה בהם, ארץ אדמה כף נקרא.
דלג אדם שלשה מקומות - גיא,
נשיה, ציה. גיא הוא אתר ומקום
גדול כמו רחב וארץ הגיהנם.
כגיא ונשיה וציה התפזרו אותם
שבנו מגדל והולידו שם על
שהרגיזו את המלך העליון, לכן
זה קרוב לאש הדולקת.

ויש בני אדם נכבדים בכל עשר
ועפרות זהב ואבנים יקרות. מי
שנכנס לשם והיה מתבל,
בחמדת אותו העשר נותנין לו,
ולפעמים עולה למקום שנקרא
נשיה, משום שנשכח שם. יורד
לגיא הזה ולא יודע את המקום
שהיה משם. גיא הוא באמצע
של מעלה ומטה, וזה נקרא גיא
בן הנם, ורצועה אחת יוצאת
משם למעלה לתבל הזאת,
ונקראת אף כף גיא בן הנם, ושם
פתח הגיהנם.

אותם בני אדם ששם, כלם יודעים כשפים וחקמות נכבדות, ושם זורעים ונוטעים עצים, ואין
שם לא חטים ולא אחד משבעת המינים. כנשיה יש בני אדם כלם קטועים קטנים, ואין להם
חטמים, פרט לשני נקבים שיוצאת בהם רוח, וכל מה שעושים מיד שוכחים, ועל כף נקראת
נשיה, וזורעים ונוטעים עצים, ואין שם חטים ולא משבעת המינים.

לארקא והיה תמן ואוליד בנין בארקא ובארקא אית נהירו
דנהיר מגו שמשא, וזרעין וזרעין ונטעין אילנין ולית תמן
חטין ולא מאינון שבע זיני תבואה. כל אינון דתמן אינון
מתולדין דקין ואינון בתרין רישין מנהון גברין עלאין
ומנהון גברין זעירין ולית בהו דעתא שלים כשאר בני נשא
דהכא, לזמנין אינון זכאין ואתהדרן לסטרא טבא ולזמנין
אתהדרן לסטרא בישא ומולידין ומתין כשאר בני נשא.

אדם היה באדמה (ארקא) עד האוליד שתי ומתמן סליק
לעילא ד' דרגין וסליק להאי אתר דאקרי תבל ודא
תבל איהו עלאה דכלהו דרגין. כיון דסליק סליק לאתר בית
מקדשא דאקרי באינון שמהו דהיה דיוורה בהו ארץ אדמה
הכי אקרי דליג אדם תלת דוכתי גיא, נשיה, ציה, גיא איהו
אתר ודוכתא סגי כהאי פותיא וארפא דגיהנם בגיא ונשיה
וציה אתפזרו אינון דבנו מגדלא ואולידו תמן על דארגיזו
למלכא עלאה כגין דא קריב לנורא דדליק.

ואית בני נשא יקריי בכל עותרא ועפרות זהב ואבנין יקירין
מאן דעאל תמן והיה מתבל בחמידו דהיה עותרא
זכבין ליה וסליק לזמנין להוכתא דאקרי נשיה כגין דאתנשי
תמן ונחית להאי גיא ולא ידע אתר דהיה מתמן. גיא דא
הוא באמצעותא דעילא ותמא ודא אקרי גיא בן הנם.
ורצועה חדא נפקא מתמן לעילא להאי תבל ואיקרי אוף
הכי גיא בן הנם ותמן פתחא דגיהנם.

אינון בני נשא תמן כולהו ידעי תרשין וסכמאן יקירין
ותמן זרעי ונטעין אילנין ולית תמן חטין ולא חד
משבעת המינים. כנשיה אית בני נשא כולהו קטיעין זעירין
ולית להון חוטמין בר תרין נקבין דנפיק בהו רוחא וכל מה
דעבדי מיד משתכחי ועל דא אקרי נשיה וזרעי ונטעין
אילנין ולית תמן חטין ולא משבעת המינים.

צִי"ה אִיהוּ אֶתְרַ כְּשִׁמְיָהּ בִּיהַ יְבִשְׁתָּא כּוּלָּא וְתַמְזַן בְּנֵי נֶשְׂאָ שְׁפִירָן בְּחִיזוּ וּמְגוּ דְאִיהוּ צִיָּה כִּד יַדְעֵי אֶתְרַ דְּמִקּוּרְאָ דְמִיזֵן נְבָעִין עֲאֲלִין תַּמְזַן וְלִזְמִינֵן דְּסִלְקִין מְגוּ אֶתְרַ דְּמִיָּא וְסִלְקִין לְהָאֵי תַבֵּל וְאִינוּן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא וְתִיר מִבְּנֵי נֶשְׂאָ אֶתְרַזִּין וּבִינֵיהוּ דִּירוּזִין טְבִין וְעוּתְרָא סְגִי וְזִרְעֵי זְעִיר מְגוּ יְבִשְׁתָּא דְהֶתֶם וְנִטְעֵי אֵילָנִין וְלֹא מִצְלִיחִין וְתִיאֻבְתָּא דִּילְהוֹן לְבָנֵי נֶשְׂאָ דְהֶכָא. וּמְפֻלְהוּ לִית דְּאֶכְלֵי נְהֻמָּא כִּד (כ"א) (ב'ר) אֵלִין דְּהֶכָא דְפִתְבֵּל הֶכָא לְעִילָא מִפֵּל אֵלִין תַּבֵּל וּכְתִיב (תְּהִלִּים ט') וְהוּא יִשְׁפּוּט תַּבֵּל בְּצִדְקָ.

כְּגוּוּנָא דְכָל אֵלִין אֲרַעָאן אִית בְּהָאֵי תַבֵּל וְכָל אֵלִין שְׁמֵהֶן אִית לְהוּ אוֹף הֵכִי בְּגִין דְאִיהוּ שְׁבִיעָאָה, אִית הֶכָא כְּגוּוּנָא דְאִינוּן דּוּכְתִי תַחוּמִין וְדוּכְתִי הֶכָא וְאִיקְרִי כָּל חַד וְחַד כְּגוּוּנָא דְהִהוּא דּוּכְתָא דִלְתַמָּא. וְכָל אֵלִין בְּדִירוּזִין דְּבָנֵי נֶשְׂאָ מְשֻׁנִּין אֵלִין מֵאֵלִין דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ק"ד) מַה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי כֹּלָם בְּחֻמְקָהּ עֲשִׂית מְלֶאֶה הָאֲרִץ קִנְיָנְךָ ע"כ: (ע'ר כֹּאן

ט) וְהוּא יִשְׁפּוּט תַּבֵּל בְּצִדְקָ.
כְּגוּוּנָא דְכָל אֵלִין אֲרַעָאן אִית בְּהָאֵי תַבֵּל וְכָל אֵלִין שְׁמֵהֶן אִית לְהוּ אוֹף הֵכִי בְּגִין דְאִיהוּ שְׁבִיעָאָה, אִית הֶכָא כְּגוּוּנָא דְאִינוּן דּוּכְתִי תַחוּמִין וְדוּכְתִי הֶכָא וְאִיקְרִי כָּל חַד וְחַד כְּגוּוּנָא דְהִהוּא דּוּכְתָא דִלְתַמָּא. וְכָל אֵלִין בְּדִירוּזִין דְּבָנֵי נֶשְׂאָ מְשֻׁנִּין אֵלִין מֵאֵלִין דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ק"ד) מַה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי כֹּלָם בְּחֻמְקָהּ עֲשִׂית מְלֶאֶה הָאֲרִץ קִנְיָנְךָ ע"כ: (ע'ר כֹּאן

(תהלים ט')

ט) וְהוּא יִשְׁפּוּט תַּבֵּל בְּצִדְקָ.
כְּגוּוּנָא דְכָל אֵלִין אֲרַעָאן אִית בְּהָאֵי תַבֵּל וְכָל אֵלִין שְׁמֵהֶן אִית לְהוּ אוֹף הֵכִי בְּגִין דְאִיהוּ שְׁבִיעָאָה, אִית הֶכָא כְּגוּוּנָא דְאִינוּן דּוּכְתִי תַחוּמִין וְדוּכְתִי הֶכָא וְאִיקְרִי כָּל חַד וְחַד כְּגוּוּנָא דְהִהוּא דּוּכְתָא דִלְתַמָּא. וְכָל אֵלִין בְּדִירוּזִין דְּבָנֵי נֶשְׂאָ מְשֻׁנִּין אֵלִין מֵאֵלִין דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ק"ד) מַה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי כֹּלָם בְּחֻמְקָהּ עֲשִׂית מְלֶאֶה הָאֲרִץ קִנְיָנְךָ ע"כ: (ע'ר כֹּאן

(מהשמשות)

ט) וְהוּא יִשְׁפּוּט תַּבֵּל בְּצִדְקָ.
כְּגוּוּנָא דְכָל אֵלִין אֲרַעָאן אִית בְּהָאֵי תַבֵּל וְכָל אֵלִין שְׁמֵהֶן אִית לְהוּ אוֹף הֵכִי בְּגִין דְאִיהוּ שְׁבִיעָאָה, אִית הֶכָא כְּגוּוּנָא דְאִינוּן דּוּכְתִי תַחוּמִין וְדוּכְתִי הֶכָא וְאִיקְרִי כָּל חַד וְחַד כְּגוּוּנָא דְהִהוּא דּוּכְתָא דִלְתַמָּא. וְכָל אֵלִין בְּדִירוּזִין דְּבָנֵי נֶשְׂאָ מְשֻׁנִּין אֵלִין מֵאֵלִין דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ק"ד) מַה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי כֹּלָם בְּחֻמְקָהּ עֲשִׂית מְלֶאֶה הָאֲרִץ קִנְיָנְךָ ע"כ: (ע'ר כֹּאן

זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר רִזִּין עֲלֵאִין אֶתְגַּלְיִין בְּהֵנִי תְרִי קְרָאִי. זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם, לְמַגְדַּע יִקְרָא עֲלֵאָה רִזָּא דְמַהִימְנוּתָא דְמְגוּ רִזָּא דְנָא אֶתְבְּרִי אָדָם. תָּא חֲזִי בְּרִזָּא דְאֶתְבְּרִיאֵי שְׁמִים וְאֲרִץ אֶתְבְּרִי אָדָם. בְּהוּ כְתִיב אֵלֵה תוֹלְדוֹת הַשְּׁמַיִם וְהָאֲרִץ (בְּהֶרָאִם). בְּאָדָם פְּתִיב זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. בְּהוּ כְתִיב בְּהֶרָאִם. בְּאָדָם פְּתִיב בְּיוֹם הַבְּרָאִם. זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם. מְהֶכָא כָּל דִּיוּקְנָא דְלֹא אֲשַׁתְּכַח בִּיהַ דְּכַר וְנוֹקְבָא לָאוּ אִיהוּ דִּיוּקְנָא עֲלֵאָה כְּדָקָא חֲזִי. וּבְרִזָּא דְמַתְנִיתִין אֻקְיָמָא.

זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים הִתְגַּלוּ בְּשֵׁנֵי הַפְּסוּקִים הַלְלוּ. זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם לְדַעַת הַפְּכוּד הַעֲלִיּוֹן, סוּד הַאֲמוּנָה, שְׁמַתוּף סוּד זֶה נִבְרָא אָדָם. בֹּא רֵאֵה, בְּסוּד שֶׁל שְׁמַיִם וְאֲרִץ נִבְרָא אָדָם, בְּהֶם פְּתוּב אֵלֵה תוֹלְדוֹת הַשְּׁמַיִם וְהָאֲרִץ (בְּהֶרָאִם). בְּאָדָם פְּתוּב זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. בְּהֶם פְּתוּב בְּהֶרָאִם, וּבְאָדָם פְּתוּב בְּיוֹם הַבְּרָאִם. זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם. מִפְּאָן, כָּל דְמוּת שְׁלֹא נִמְצָא בַּהּ זָכַר וּנְקֵבָה, אֵינֶה דְמוּת עֲלִיּוֹנָה בְּרִיאִי, וּבְסוּד הַמְּשֻׁנָה בְּאֲרָנוּ.

זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים הִתְגַּלוּ בְּשֵׁנֵי הַפְּסוּקִים הַלְלוּ. זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם לְדַעַת הַפְּכוּד הַעֲלִיּוֹן, סוּד הַאֲמוּנָה, שְׁמַתוּף סוּד זֶה נִבְרָא אָדָם. בֹּא רֵאֵה, בְּסוּד שֶׁל שְׁמַיִם וְאֲרִץ נִבְרָא אָדָם, בְּהֶם פְּתוּב אֵלֵה תוֹלְדוֹת הַשְּׁמַיִם וְהָאֲרִץ (בְּהֶרָאִם). בְּאָדָם פְּתוּב זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. בְּהֶם פְּתוּב בְּהֶרָאִם, וּבְאָדָם פְּתוּב בְּיוֹם הַבְּרָאִם. זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאִם. מִפְּאָן, כָּל דְמוּת שְׁלֹא נִמְצָא בַּהּ זָכַר וּנְקֵבָה, אֵינֶה דְמוּת עֲלִיּוֹנָה בְּרִיאִי, וּבְסוּד הַמְּשֻׁנָה בְּאֲרָנוּ.

כֹּא רֵאֵה, בְּכָל מְקוֹם שְׁלֹא נִמְצָאִים זָכַר וּנְקֵבָה כְּאֶחָד, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שָׁם אֶת מְדוּרוֹ בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם, וְהַבְּרִכוֹת לֹא נִמְצָאוֹת רַק בְּמְקוֹם שְׁנֵי מְצָאִים זָכַר וּנְקֵבָה, שְׁפָתוֹב וּבִכְרַף אֶתְם וּיְקָרָא אֶת

שָׁמַם אָדָם בְּיוֹם הַבְּרָאָם, וְלֹא כְּתוּב וַיִּבְרָךְ אוֹתוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ אָדָם. שְׁאַפְלוּ אָדָם לֹא נִקְרָא אֲלֵא זִכְר וַיִּנְקְבָה כְּאָחֶד.

רבי יהודה אָמַר, מִיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לֹא נִמְצְאוֹת בְּרָכוֹת בְּעוֹלָם, וְהֵם אוֹבְדוֹת בְּכָל יוֹם, שְׁכֵתוֹב (ישעיה נז) הַצְדִּיק אָבֵד. מַה אָבֵד? אָבֵד הַבְּרָכוֹת שֶׁהָיוּ שׁוֹרוֹת בּוֹ, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (משלי י) בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק, וְכֵתוֹב (ירמיה ו) אָבְדָה הָאֲמוּנָה. כְּמוֹ זֶה כְּתוּב וַיִּבְרָךְ אֹתָם, וְכֵתוֹב וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים. מִשׁׁתׁ אֲתֵיחֶסוּ כָּל דְּוֵרוֹת הָעוֹלָם וְכָל אוֹתָם צְדִיקֵי אָמַת שֶׁהָיוּ בְּעוֹלָם.

אָמַר רבי יוֹסִי, הָאוֹתִיּוֹת הָאֲחֻרָנוֹת הִלְלוּ שֶׁהָיוּ בַּתּוֹרָה [להצנא] נִמְצְאוּ אַחַר שֶׁעֲבַר אָדָם עַל אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה כְּלָם [בסדר תשרי-ק, ולכן קָרָא לְאוֹתוֹ חֲבֵן שְׁהוּא כְּדֻמוֹתוֹ בְּצִלְמוֹ שׁׁת, שֶׁהֵם קִיּוֹם הָאוֹתִיּוֹת]. וּבַתְּשׁוּבָתוֹ [ובתשוקתו] לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ אָחֻז בְּשֵׁנֵי אֱלֹהִים, וּמֵאַזְ חֲזָרוּ הָאוֹתִיּוֹת לְמַפְרַע בְּסֻדְר תְּשׁוּבָה.

וְרַבֵּן קָרָא לְאוֹתוֹ בֵּן שְׁנוּלֵד לוֹ שְׁהוּא בְּדֻמוֹתוֹ בְּצִלְמוֹ שׁׁת, שֶׁהֵם סִיּוּם הָאוֹתִיּוֹת. וְלֹא נִתְקַנּוּ הָאוֹתִיּוֹת עַד שֶׁעֲמַדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינַי, וְאַזְ חֲזָרוּ הָאוֹתִיּוֹת עַל תְּקוּנָם בְּיוֹם שֶׁנִּבְרְאוּ שְׁמַיִם וָאָרֶץ, וְהִתְבַּסֵּם הָעוֹלָם וְעֲמַד עַל קִיּוּמוֹ. רַבִּי אֲבָא אָמַר, בְּיוֹם שֶׁעֲבַר אָדָם עַל מִצְוֹת רַבּוֹנוֹ, רָצוּ שְׁמַיִם וָאָרֶץ [להצנא] לְהַעֲקֹר מִמְּקוֹמָם. מַה הַטָּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהֵם לֹא עֲמַדוּ רַק עַל הַבְּרִית, שְׁכֵתוֹב (ירמיה לב) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמֵם וְלַיְלָה חֲקוֹת שְׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. וְאָדָם עֲבַר בְּרִית, שְׁנֹאֲמַר (דודשי ו) וְהִמָּה כְּאָדָם עֲבָרוּ בְּרִית. וְאֵלְמָלָא שְׁגָלוּי לִפְנֵי

אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמֵם וְלַיְלָה חֲקוֹת שְׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. וְאָדָם עֲבַר בְּרִית שְׁנֹאֲמַר (הושע ו) וְהִמָּה

אֲלֵא בְּאַתֵּר דְּאַשְׁתַּכַּח דְּכַר וְנוֹקְבָא. דְּכְתִיב וַיִּבְרָךְ אוֹתָם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמָם אָדָם בְּיוֹם הַבְּרָאָם. וְלֹא כְּתִיב וַיִּבְרָךְ אוֹתוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ אָדָם. דְּאַפְלוּ אָדָם לֹא אֶקְרִי אֲלֵא דְכַר וְנוֹקְבָא כְּחֵדָא.

רבי יהודה אָמַר מִיּוֹמָא דְאַתְחַרְבַּב בֵּי מַקְדָּשָׁא בְּרַכָּאן לֹא אֲשַׁתְּפַחוּ בְּעִלְמָא וְאַתְאָבִידוּ בְּכָל יוֹמָא. דְּכְתִיב, (ישעיה נז) הַצְדִּיק אָבֵד. מָאִי אָבֵד, אָבֵד בְּרַכָּאן דְּהָיוּ שְׁרִיין בֵּיהּ כְּמָה דְּכְתִיב, (משלי י) בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק. וְכְתִיב, (ירמיה ו) אָבְדָה הָאֲמוּנָה. כְּגוֹוֹנָא דָּא כְּתִיב וַיִּבְרָךְ אוֹתָם וְכְתִיב וַיִּבְרָךְ אוֹתָם אֱלֹהִים. מִשׁׁתׁ אֲתֵיחֶסוּ כָּל דְּרֵי עִלְמָא וְכָל אַנּוּן צְדִיקֵי קְשׁוּט דְּהָיוּ בְּעִלְמָא.

אָמַר רבי יוֹסִי אֵלִין אַתּוּן בַּתְּרַאִין דְּהָיוּ בְּאוֹרֵייתָא (לְאַשְׁתַּכַּח) אֲשַׁתְּפַחוּ בְּתַר דְּעֲבַר אָדָם עַל אַתּוּן דְּאוֹרֵייתָא כְּלָהוּ [בסדר תשרי-ק, ובגין קָרָא לְהוּוּא בְּרָא דְאַהוּ בְּדֻמוֹתוֹ (דף נז ע"א) בְּצִלְמוֹ שׁׁת דְּאַנּוּן קִיּוּמָא דְאַתּוּן]. וּבַתְּיּוֹבְתִיָּה (כ"א וּבַתְּיּוֹבְתִיָּה) לְקַמֵּי מְאָרִיָּה אַחִיד בְּאֵלִין תְּרִין. וּמְכַדִּין אַתְהִדְרוּ אַתּוּן לְמַפְרַע בְּסֻדְר תְּשׁוּבָה.

וּבְגִין דָּא קָרָא לְהוּוּא בְּרָא דְאַתִּילִיד לִיהּ דְּאַיהוּ בְּדֻמוֹתוֹ בְּצִלְמוֹ שׁׁת דְּאַנּוּן סִיּוּמָא דְאַתּוּן. וְלֹא אַתְתַּקְנּוּ אַתּוּן עַד דְּקִיּוּמוֹ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינַי. וּכְדִין אַהֲדְרוּ אַתּוּן עַל תְּקוּנַיְיהוּ כִּיּוּמָא דְאַתְפְּרִיאוּ שְׁמַיִם וָאָרֶץ. וְאַתְבַּסֵּם עִלְמָא וְקִיּוּמָא עַל קִיּוּמִיהּ.

רבי אֲבָא אָמַר יוֹמָא דְעֲבַר אָדָם עַל פְּקוּדָא דְמְאָרִיָּה, בְּעֵינֵן שְׁמַיִם וָאָרֶץ (לְאַתְנַגְמָא) לְאַתְעַקְרָא מְאַתְרֵייהוּ. מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְּאַנּוּן לֹא קִיּוּמוֹ אֲלֵא עַל בְּרִית דְּכְתִיב (ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמֵם וְלַיְלָה חֲקוֹת שְׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. וְאָדָם עֲבַר בְּרִית שְׁנֹאֲמַר (הושע ו) וְהִמָּה

הקדוש ברוך הוא שעתידים
ישׂראל לעמד על הר סיני לקיים
את הברית הזאת, לא התקיים
העולם ^(תהי). רבי חזקיה אמר, כל
מי שמודה על חטאו, הקדוש
ברוך הוא מניח לו ומוחל לו על
חטאו.

בא ראה, כשברא הקדוש ברוך
הוא את העולם, עשה ברית זו
והעמיד עליה את העולם. מנין
לנו? שכתוב ^(בראשית), ברא שית.
זו הברית שהעולם עומד עליה.
שית שממנו שופעים ויוצאים
ברכות לעולם, ועליה נברא
העולם. ואדם עבר על הברית
הזו והעבירה ממקומה ^(כ"א מעמו).
ברית זו נרמזה באות יו"ד, אות
קטנה עקר ויסוד העולם.
כשהוליד בן, הודה על חטאו
וקרא שמו ש"ת, ולא הזכיר בו
יו"ד להיות שית, משום שעבר
עליו. ולכן הקדוש ברוך הוא
^[מכאן] ממנו שתל את העולם,
והתייחסו כל דורות צדיקי
העולם ^[משת].

ובא וראה, כשעמדו ישׂראל על
הר סיני, נכנס בין שתי האותיות
הללו סוד הברית, ומיהו? ביי"ת.
ונכנס בין שתי האותיות
שנשארו, ונתן אותה לישראל.
וכשנכנסה ביי"ת, סוד הברית,
בין שתי האותיות הללו, שהם
שי"ן תי"ו, ^[ונכנסו] ונעשו שבת,
כמו שנאמר ^(שמות לא) ושמרנו בני
ישׂראל את השבת לעשות את
השבת לדרתם ברית עולם. כמו
שהיה ראשית העולם להתייחס
בהם כל דורות העולם משתי
האותיות הללו ש"ת, הרי הלויים
עד שנתקן העולם פראוי ונכנס
ביניהם הברית הקדוש, ונתקן
בשלמות ונעשה שב"ת.

כאדם עברו ברית. ואלמלא דגלי קמי קדשא
ברוך הוא דזמינין ישׂראל לקיימא על טורא
דסיני לקיימא האי ברית, לא אתקיים עלמא
^(ד"ו). רבי חזקיה אמר כל מאן דאודי על
חטאיה, קדשא ברוך הוא שביק ליה ומחיל
על חוביה.

הא חזי, פד ברא קדשא ברוך הוא עלמא,
עבד האי ברית וקיימא עליה עלמא.
מנלן דכתיב ^(בראשית) ברא שית, דא ברית
דעלמא קיימא עליה. שית דמנייה נגידין
ונפקא ברכאן לעלמא ועליה אתברי עלמא.
ואדם עבר על האי ברית ואעבר ליה מאתריה
^(כ"א מעמיה).

האי ברית אתרמיזת באת יו"ד את זעירא
עקרא ויסודא דעלמא. פד אוליד בר,
אודי על חטאו וקרא שמה ש"ת. ולא אדבר
ביה יו"ד למיהוי שית, בגין דעבר עליה.
ובגין כך קדשא ברוך הוא ^(מהכא) מינייה
אשתיל עלמא ואתייחסו כל דרי זפאה
דעלמא ^(משת).

והא חזי, פד קיימו ישׂראל על טורא דסיני,
עאל בין תרין אתוון אלין רזא דברית.
ומאן איהו ביי"ת. ועאל בין תרין אתוון
דאשתארו ויהיב ליה לישראל. וכד עאל
בי"ת רזא דברית בין תרין אתוון אלין דאנון
שי"ן תי"ו ^(עאלו) ואתעבידו שב"ת. כמה דאת
אמר, ^(שמות לא) ושמרנו בני ישׂראל את השבת
לעשות את השבת לדורותם ברית עולם.
כמא דהיה שירותא דעלמא לאתתיחסא בהו
כל דרי עלמא מאלין תרין אתוון ש"ת הוו
תליין עד דאשתכלל עלמא כדקא יאות ועאל
ביניהו ברית קדישא ואשתכלל בשלימו
ואתעבידו שב"ת.

אמר רבי יוסי, אלו שתי האותיות הללו נתקנו באות ביי"ת, וכשחזרו האותיות למפרע מיום שנולד ש"ת, חזרו האותיות בכל דור ודור עד שהגיעו ישראל לטהר סיני ונתקנו.

אמר רבי יהודה, למטה חזרו. ובכל דור ודור היה מחבק העולם באותיות ולא מתישבים במקומם. כשנתנה התורה לישראל, הכל נתקן [נ"א כל האותיות נתקנו]. רבי אלעזר אומר, בימי אנוש היו האנשים חכמים בחכמה של כשפים וקוסמים ובחכמה לעצר את חילות השמים. ולא היה בן אדם מיום שיצא אדם מגן ערד והוציא עמו חכמה של העלים של האילן שהתעסק בה. שהרי אדם ואשתו, ואותם שיצאו ממנו עד שבא אנוש, עזבו אותה.

כשבא אנוש, ראה אותם וראה את חכמתם משנה [ס"א משנה] את העליונים, ועסקו בהם ועשו [בהם] מעשים וכשפים וקוסמים ולמדו מהם, עד שהתפשטה אותה חכמה בדור המבול. וכלם היו עושים מעשיהם להרע.

והיו מתחזקים כלפי נח באותן חכמות, ואומרים שלא יכול דין העולם לשרות עליהם, שהרי הם עושים חכמה לדחות את כל אותם בעלי הדין. ומאנוש התחילו כלם להתעסק בחכמות הללו. והו שכתוב אז הוחל לקרא בשם ה'.

רבי יצחק אומר, כל אותם צדיקים שהיו ביניהם אחר אותו הדור, כלם היו משתדלים למחות בהם [נ"א כדי שלא יגישו עליהם], כמו ירד מתושלח וחנוך, ולא יכלו, עד שהתפשטו רשעים המורדים ברבונם, ואמר (איוב כא)

אמר רבי יוסי אליו תרין אתוון אשתכללו באת ביי"ת וכד אתהדר אתוון למפרע מן יומא דאתייליד שת אהדרו אתוון בכל דרא ודרא עד דמטי ישראל לטורא דסיני ואתתקנו.

אמר רבי יהודה לתתא אתהדרו. ובכל דרא ודרא היה גפיף עלמא באתוון ולא מתישבין בדוכתייהו. פד אתייהבת אורייתא לישראל אתתקן פלא (נ"א אתוון בלהו אתתקנו) רבי אלעזר אומר ביומי אנוש הו חפימין בני נשא בחכמה דחרשין וקוסמין ובחכמתא למעצר לחילי דשמאי. ולא הוה בר נש מיומא דנפק אדם מגנתא דערדן ואפיק עמיה חכמתא דטרפי אילנא דאשתדל בה. דהא אדם ואתתיה ואנון דנפקו מגיה עד דאתא אנוש, שביקו לה.

כד אתא אנוש חמא לון וחמא חכמתהון משניין (ס"א משניין) עלאין. ואשתדלו בהון ועבדין (בה) עבידתין וחרשין וקוסמין ואוליפו מנהון עד דאתפשטת ההיא חכמתא בדרא דמבול. וכלהו הו עבדי עבידתיהו לאבאשא.

והו מתתקפי לגבי נח באנון חכמתן. ואמרי דלא יכיל דינא דעלמא לאשראה עלייהו, דהא אנון עבדי חכמתא לדחייא לכל אנון מארי דדינא. ומאנוש שריאו בלהו לאשתדלא באלין חכמתן דהא הוא דכתיב אז הוחל לקרא בשם יי.

רבי יצחק אומר כל אנון זכאין דהו בהו לבתר ביהו דרא, בלהו הו משתדלי למחאה בהו (נ"א בנין דלא אתעשו עליהו) כמו ירד מתושלח וחנוך. ולא יכילו. עד דאתפשטו חייבין מרדי במאריהון

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וְסִתְרֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר
שיעורים בזוה"ק
0722-990044

בא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

